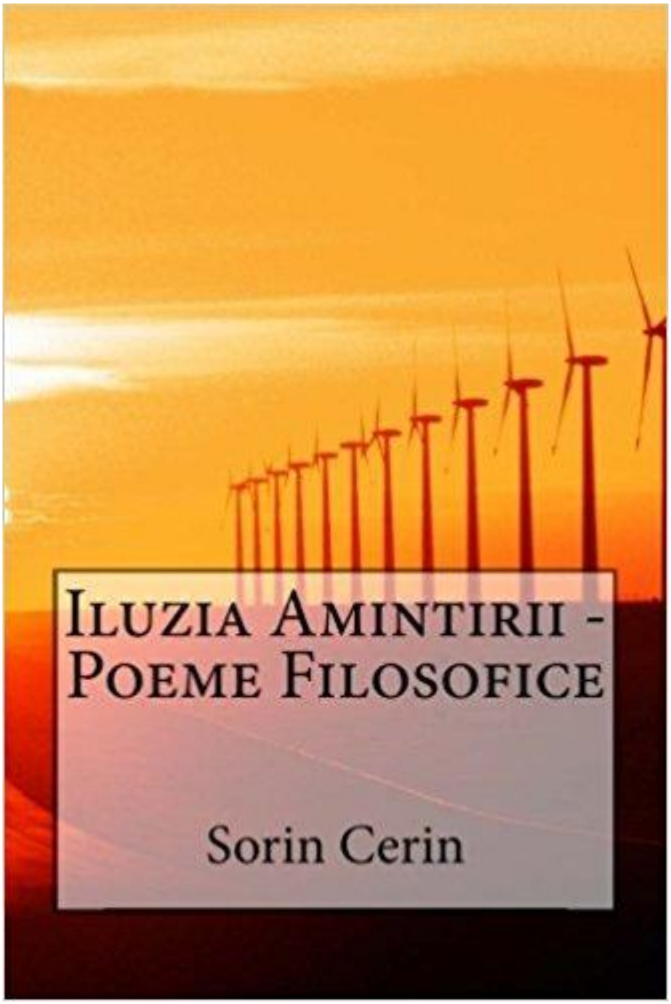

Iluzia Amintirii -
Poeme Filosofice
Sorin Cerin

SORIN CERIN

ILUZIA AMINTIRII

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – ILUZIA AMINTIRII
-poeme filosofice-

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1545262931

ISBN-10:
1545262934

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul

să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin

face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se

concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă

să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”,

„Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai

bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat,

presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline*

Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de

ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o

problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de

fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă,

de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu

chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe

tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau

replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

SORIN CERIN – ILUZIA AMINTIRII
-poeme filosofice-

CUPRINS

1) Sărutul Iluziilor Fericirii

Să nu-mi spui că Fericirea,
ne va uita vreodată frustrarea,
răsărită în zorii Inimilor,
care nu pot înțelege,
niciodată,
esența Timpului,
care-și șterge sudoarea Clipelor,
peste frunțile Cuvintelor,
 Facerii unei Lumi,
numai a noastre,
spălându-le înțelesurile,
până se pierd,
în Prafurile Uitării,
prin care zac,
Iluziile Amintirilor,
care ne hrănesc,
Moartea din noi.

2) Trenul Privirilor pierdute

Aș putea vreodată înțelege,
rostul Zâmbetului,
decăzut,
în adâncurile Inimii,
Iluziilor Morții?,
care nu mai bate,
pentru Eternitatea Regăsirii,
Străinului din noi,
ce ne-a părăsit,
Destinul,
Iluziilor unor Amintiri,
în gara fără nume,
a trenului Privirilor pierdute,
ale căror merite,
nu le-am mai întâlnit niciodată,
în povestea scrisă,
de Dumnezeul Creației Nimănui,
care-ar fi vrut să ne vândă din belșug,
Iluziile Fericirii,
izgonite dintr-un Paradis,
devenit deodată,
atât de neîncăpător,
încât a fost nevoit să se extindă,

și pe teritoriul Infernului,
din noi înșine.

3) Ora Întâlnirii noastre

Care Icoană,
ne-ar mai putea învăța să ne ucidem,
Clipele?,
despărțindu-ne,
de Iluziile Amintirii,
din care ne făuream Izvorul Sângelui,
de a fi,
Străbunii Nemuririi,
pe care o nășteam,
alungându-ne Moartea din Priviri,
pentru totdeauna,
spre a ne însufleți țărâna,
din Speranțele Venelor,
Destinelor noastre,
sparte și părăsite,
în Cimitirul cioburilor de Gânduri,
pe care încercam să-l ocolim,
pe roata unui Timp,
sătul de lacrimile Dorințelor,
pe care era obligat,
să le îngroape de fiecare dată,
la fel de singur,
precum îi era,

ora întâlnirii noastre.

4) Încercănându-ne Viitorul

Lasă-mi Ziua,
să ne spele Iluziile Amintirilor murdare,
de atâtea Promisiuni,
din care,
nici unul dintre Punctele Cardinale,
ale Iluziilor Fericirii,
atâtea câte mai rămaseră,
să ne hrănim Deșertăciunea,
nu reușea,
să iasă,
sfidând noroiul,
în care-și împotmolea,
Speranțele,
de a ne făuri Eternitatea,
florii Sufletului,
pe care să o rupem,
doar atunci când,
coșurile Viselor,
se vor ofili,
încercănându-ne Viitorul.

5) Printre Ridurile Deșertăciunii

Orizonturi prefăcute,
se sting în brațele Trecutului,
ce pare a ne fi uitat,
îmbrățișarea Timpului,
pe care am alungat-o,
la masa Întâlnirii,
care ne-a hrănit Zbuciumul Sufletelor,
cu Nemurirea,
Sângelui unor Zori,
pe care începusem să-i respirăm,
neștiind nimic de Ziua Lacrimilor,
unor Clipe,
care ne vor ploua,
cu ruguri aprinse de rouă,
în adâncurile,
Destinelor,
care le vor stinge,
orice Speranțe,
iar din tăciunii Iluziilor Amintirilor,
Uitarea să-și facă,
plapumă de Dor,
pentru nopțile reci și singure care se vor scurge,
printre Ridurile Deșertăciunii,

care ne-au dat viață.

6) În căutarea Apei Iluziilor Fericirii

Nici nu mă pot uita,
la fața Sufletului Lumii,
atât este de defrișată,
de propriile Iluzii ale Amintirii,
încât a devenit un Deșert de Vise,
în căutarea Apei Iluziilor Fericirii,
ale căror izvoare de Speranțe au secat,
în praful stelar de Întrebări,
pe care mi le rostesc mereu,
de câte ori sunt călcat,
de pașii Orizontului Luminii Divine,
din Privirea Infinitului.

7) Suprapreț

Ferecat cu lanțurile Speranței,
încerc să-ți ating țărmul Viselor,
spre care am navigat,
însoțit de desfrâul Iluziilor Morții,
care m-au judecat de fiecare dată,
când am încercat,
să evadez din propria Iluzie a Amintirii,
pe care am plătit-o la suprapreț,
Suferinței,
pentru a fi lăsat să acostez,
în Eternitatea Clipei.

8) Eram vânduți

Oare Stelele Lacrimilor,
se simt mai vinovate,
atunci când cad,
viscolind,
peste ridurile ascunse ale Iluziilor Amintirii,
care și acum plâng,
după surâsul Luminii Divine,
pe care am cuprins-o,
în pumnii Nemuririi,
Iubind,
până când,
am devenit Icoana Adevărului,
la care ni se ruga Viitorul,
neștiind că va trebui să îngenuncheze,
înaintea Trecutului,
la care eram vânduți,
de dinainte de a ne naște,
de către Păcatul Originar,
al Iluziilor Morții.

9) Alintată de Vântul Uitării

Iarbă de Dor,
alintată de Vântul Uitării,
cu apelativul Moarte,
mai reușești să termini toți Zorii,
care-și lasă lacrimile pline de rouă,
peste Iluzia Amintirii Cuvântului Facerii?,
care a rostit un singur Destin,
pentru Privirea,
în care ni se pierd,
Ochii de Apă ai Iluziilor Morții,
răsfirând valurile Zilei,
în pletele prelungi și trecătoare,
ale unui Suspin,
a cărui inimă încearcă să mai bată,
Adevărul,
care insultă,
Deșertăciunea.

10) Stelele Căzătoare ale Destinelor

Pentru ce n-aș reuși,
să-mi îngrop Fericirea,
pe rândul Deșertăciunilor,
din Cimitirul Iubirilor,
care n-aveau dreptul să moară,
Niciodată?,
însoțind,
Stelele Căzătoare ale Destinelor,
ale căror Scrisori de Priviri,
n-aveau plicuri,
pe care să scrie o adresă,
anume,
cu numele noastre,
de pe strada Împlinirii,
fiind rupte,
în Zorii însângerați,
rătăciți,
prin Rafturile prăfuite ale unor,
Iluzii de Amintiri,
care nu și-au cunoscut,
vreodată,
părinții,
cu nume de Iubire.

11) Iluzia Amintirii

Câte Zile să fi numărat,
Existența Iluziei Amintirii tale,
încât și-a făurit,
 Coroana de Stele Căzătoare,
pe care s-au născut,
 Clipele Iluziilor Morții,
din răsăritul Destinului nostru,
pe care nu putem să-l părăsim,
 niciodată,
dincolo de noi înșine,
unde am fi întâlnit Iubirea,
înveșmântată în Iluzia Fericirii,
pe care am fi spălat-o,
cu Moartea din noi,
dăruind-i Viață veșnică.

12) Pe fruntea Părăsită

Încă mai aștept,
pe Fruntea părăsită,
a Ridurilor pline de Neliniști,
ale Zorilor,
care încep să usuce Îmbrățișările,
unui alt Timp,
căruia,
nici o Iluzie a vreunei Fericiri,
nu-i mai înțelegea,
trecerea spre un Deșert,
pe care nu-l mai puteam traversa,
ocolindu-ne Ochii Destinului,
uscați,
de lacrimile pline de Iluziile Amintirilor,
pe care nici o Noapte a Sângelui,
oricât ar fi devenit de rece,
nu mai reușea,
să trezească,
Strămoșii de dincolo de Timp,
ai Nașterilor noastre,
care ne-au fost dăruite,
spre a ne bucura,
de Iluziile Vieții și ale Morții.

13) Rănindu-mi Lacrima

Câte frunze ruginite,
îmi datorează Pașii Viselor,
care-mi cad,
lovindu-mi Trupul,
Speranțelor,
de Icoana Privirilor,
la care am îngenuncheat,
decapitându-mi Viitorul,
atât de plin de Trecut,
pe care-l duc și azi,
pe muntele unui Mântuitor,
ce mi-a devenit,
Crucea Sufletului,
Rănindu-mi Lacrima,
pe care m-a răstignit,
Iluzia Amintirii,
devenită o religie,
pierdută în Nemurirea,
Cuvântului,
pe care Dumnezeu,
l-a vrut a fi,
Adevărul Absolut,
al Iluziei Fericirii.

14) Pe gardurile de Spini

Vina Existenței,
ne-a aruncat,
cu undița Iluziilor Vieții,
în Lumea Uitării,
pe care nu o vom înțelege vreodată,
stând pe gardurile de Spini,
pe care ne înțepăm,
Speranțele,
Iluziilor Morții,
care ne separă,
de Iluziile Amintirii,
Adevărului Absolut,
ce ruginește supusă,
pe țepii Cuvintelor,
spuse de Dumnezeul Iluzionist,
în prea mare grabă,
încât nici una,
dintre Zilele Creației,
nu a reușit să cuprindă,
în Inimile Sentimentelor,
Păcatele Originare,
care ne băteau prea repede,
Timpul răzbunător al Destinului,

care nu se va mai întoarce,
Niciodată.

15) Lacrima Zilei

De ce nu m-am regăsit,
niciodată,
în Lacrima Zilei?,
ce s-a scurs peste Destinul,
Iluziilor Morții noastre,
răvășite,
de Cimitirele de Întâlniri,
pe care le-au avut Privirile,
ale căror flăcări s-au stins,
iar tăciunii Sentimentelor,
au fost aruncați,
departe,
adânc,
în Frustrarea,
unor Iluzii ale Vieții,
unde nici un Dumnezeu,
pare să nu le mai recunoască,
Trecutul de jar,
al rugului de Inimi,
pe care am dansat,
ultimul nostru Legământ,
cu Iluzia Amintirii.

16) Rănit de Iluziile Amintirilor

Lasă-ți,
 toate Zilele Iluziilor Morții,
ale Clipelor,
 care nu te-au înțeles vreodată,
pe fața de masă,
 a Coatelor unor Doruri,
răpite dintotdeauna,
 de Timpul rănit,
de Iluziile Amintirilor,
ce nici acum,
după o Eternitate de Speranțe,
nu se mai pot spăla,
de Visele,
 căzute din Paradisul,
Întâlnirii noastre,
pe fruntea Cimitirului de Gânduri,
unde părea,
că ne murea Moartea,
pentru totdeauna.

17) Pe Faleza Genelor

Te cred,
Lumină Divină a Lacrimii,
Destinului,
în care mi-am spălat Eternitatea,
de mine însumi,
pentru a te putea întâlni,
pe Faleza Genelor,
tuturor Strămoșilor Suferințelor,
care mi-au scris Istoria,
acestui Prezent al Amintirii,
unde există doar,
Oceanul fără de margini ai Ochilor,
Iluziilor unor Amintiri,
pe care sperăm,
să le răpim,
din zborul greu și apăsător al Apocalipsei,
pentru a deveni,
păstorii Eternității lor,
din care să ne făurim,
cărămizile unei Trăinicii,
care să nu se prăbușească niciodată,
în Cimitirul de Vise,
al unei Fericiri.

18) A nu ne profana Biserica Iubirii

Cu ce m-ai putea trăda,
în afară de Iluziile Amintirii?,
pe care le-am ascuns mereu,
în suspinele Sentimentelor,
care se ospătau înfometate,
cu Iluziile Morții,
în care credeam,
că ne va dărui Infinitul,
pe care nici unul,
nu-l doream ascuns,
într-o singură Clipă,
a Iluziei unei Fericiri,
pe care să o purtăm,
la gâtul Speranțelor,
de Sărbătorile nesfârșite ale Uitării,
din care am învățat,
să nu ne facem chip cioplit,
vreodată,
pentru a nu ne profana,
Biserica Iubirii,
la care încă ne mai închinăm,
Trecutul.

19) În căutarea Timpului pierdut

Zaruri risipite pe podeaua Promisiunilor,
înecate-n Ridurile unei Frustrări,
atât de pătimașe,
încât s-au risipit prin toate porturile,
Iluziilor Amintirilor,
unde te-aș fi putut întâlni,
Paradis al Zâmbetului unor Zori,
pe care se părea,
că nu-i voi înțelege niciodată,
atât erau de reci și indiferenți,
odată cu Ziua Iluziilor Morții,
pe care dacă le-am fi înțeles,
cu adevărat,
nu am fi devenit azi,
o poartă de Cimitir al Iluziilor Vieții,
care se deschide mereu,
în căutarea Timpului pierdut,
al unei Iubiri,
pe care Orizonturile Adevărului Absolut,
a călcat-o în tălpile de neatins,
ale Eternității.

20) Pe fruntea Sufletului

Cât de mult,
ar fi existat,
norii Ochilor Rătăcirii
dacă nu ar fi plouat cu lacrimile Depărtărilor,
înmugurind Dorul,
pe care l-am servit,
ca aperitiv la Iubirea,
pe care Dumnezeu nu ne-o mai purta,
de când a existat,
Iluzia Amintirii,
din care să ne luăm rația,
zilnică,
a Iluziilor Morții,
rănindu-ne toate barierele Nemuririi,
din Orizontul Surâsului naiv,
în care-mi voi îneca,
Viitorul,
pentru,
Totdeauna,
dăruindu-l Uitării.

21) Oricât de rănit ar fi

Și nici o Zi,
nu-mi va mai spune,
câte Iluzii de Amintiri,
mi-ai ars,
pe Ridurile Imaginației,
pe care ți le-aș fi dăruit în Noaptea,
în care ne-am fi ucis,
Nesfârșirea?

Lasă-mi Sângele Cerului,
să-mi atingă flăcările Zorilor,
care încă n-au apus,
prin Venele Remușcărilor,
ce încă mai ard,
zvăpăiate,
sperând că vom avea un Viitor,
oricât de rănit ar fi,
de Sentimentele,
lanțurilor reci,
din Respirațiile noastre,
ruginte,
de Uitare.

22) Să mor pe umerii Fericirii

Îmbătat de Lacrima,
Eternității,
am crezut că voi reuși,
să mor pe umerii Iluziilor Fericirii,
din care să-mi croiesc,
Mântuirea de mine însumi,
atunci când mă consideram,
Moarte.

Și nici măcar,
cavoul funerar,
al Iluziilor Amintirilor noastre,
nu mai reușea,
să ne treacă,
prin noroiul fără de Timp,
al Deșertăciunii,
unde ne încercam,
să ne învingem,
Iubirea,
pentru Adevărul Absolut,
pe care l-am părăsit,
fără să-i înțelegem vreodată,
Sensul.

23) La Festinul Iluziilor Morții

Lasă-mi să-mi storc,
Lacrima Existenței,
care te-a născut,
sărutându-ți,
Iluzia Amintirii,
unde Dumnezeu a încercat,
pentru prima dată,
să devină,
Adevăr Absolut,
al atingerilor,
din Nesfârșirea Sentimentelor,
atât de suave,
încât,
până și Orizontul Cuvântului,
care ne-a născut Lumea,
a început să suspine,
atunci când am crezut,
în Iluziile Vieții,
care au început să ningă cu Fericirea,
pe care o consumase Destinul,
la Festinul,
Iluziilor Morții.

24) Rigor Mortis

Urme pe care Moartea,
le-ar fi considerat Viață,
ne urmăresc Timpul,
în care ne-am ascuns,
de când ne-a murit,
Iluzia Amintirii,
pe care am mestecat-o,
în Ghicitorile Timpurilor,
care nu ne-au aflat niciodată,
Viitorul,
pe care ar fi trebuit să-l întâmpinăm,
la fel de viu,
precum de moartă,
ne era,
Ziua,
pe care tocmai o petrecusem,
în Cimitirul Zâmbetului tău,
care s-a răcit atât de mult,
încât a devenit,
acel Rigor Mortis,
al Iluziilor Vieții.

25) Nici o Zi nu mai poate

Nu știu dacă Lumea,
ar putea fi mai bună,
dacă Iluziile Morții,
ar fi mai înțelegătoare,
cu Iluziile Vieții,
pe care Eternitatea unui Dumnezeu,
le vede mai îndestulătoare,
cu Deșertăciunea,
căreia,
nici o Zi nu mai poate,
să-i mulțumească,
pentru,
Moartea din noi înșine,
oricât de mulțumiți am fi,
să ne scăpăm de rugurile Conștiințelor,
absolvite de Existență,
pentru Suferința,
care o ducem în spatele,
unui Timp,
al Nimănui.

26) Să nu-mi spui

Să nu-mi spui,
 că ai rupt toate foile Destinului,
care era imprimat,
 pe biletele noastre de Teatru ieftin,
al Iluziilor Vieții,
unde am fost invitați,
 de Iluziile Morții,
să ne reculegem,
la Iluzia Amintirii,
care ne-ar fi atârnat lanțurile Iubirii,
la gâtul unui Dumnezeu,
pe care nici o Creație,
 nu l-ar fi dorit,
de soț.

27) Icoana Sfinților Viselor

Știu că Stelele Disperării,
au iubit,
mai mult decât Viitorul,
Zilele noastre de naștere,
în care am murit,
fără să mai înțelegem vreodată,
ce înseamnă a iubi cu adevărat,
Iluzia Amintirii,
în care ne-am înecat fără să vrem,
Absolutul,
pe care-l credeam,
Undeva-Cândva,
Icoana Sfinților Viselor,
Gândurilor noastre,
pe care toate Bisericile Iubirii,
le-ar fi dorit,
în Sufletele Privirilor,
prin care ne pierdeam,
Iluziile Morții.

28) Toamnele Îndoielilor

Urme adânci de Iluzii ale Morții,
ne umbresc,
Ochii Cerurilor Străinului din noi,
ce ne-au căzut,
din părul Zâmbetului,
plin de Toamnele Îndoielilor,
în care ne-am înecat,
Iluzia Fericirii,
pe care am îngropat-o mai apoi,
în Cimitirul unei Întâlniri,
la care n-am mai fost,
nici unul dintre noi,
cu Inima Speranței,
fiind atât de ocupați,
cu Destinul,
care ne-a umilit și ucis,
Iluzia Amintirii,
pe care am fi plătit-o,
pentru totdeauna,
Dumnezeului Sfidării,
ce pare că ne-a născut,
fără a avea vreodată,
un plan și pentru Creația Sa.

29) Riduri

Lasă-mi Sentimentele arse,
de Apusurile,
Uitării,
pe care le-am aprins,
din carnea Orizonturilor,
unei Iluzii a Amintirii,
care am fi dorit,
să ne hrănească,
Iluzia Fericirii de a muri,
de noi înșine,
pierdută până și ea,
în Ridurile,
prin care se scurg fluviile,
atât de adânci,
ale Deșertăciunii,
Sângelui care ne-a răpus,
până și Genele Străbunilor,
care ar fi Iubit,
mai mult ca niciodată,
Viitorul Ochilor noștri,
părăsiți de propriul Trecut,
pentru a fi furați de o Istorie,
a Nimănui.

30) Viața unei Frustrări

Știam că ai să-mi arăți,
Iubirea de dincolo de Moartea,
Eternității,
în care ne-am regăsit Destinul.

Atât de rătăciți eram,
încât toate Cimitirele de Vise,
le consideram a fi Viețile Veșnice de Apoi,
ale Promisiunilor ruginite,
de Iluziile Amintirilor.

Și-atunci ne-am rupt,
de lanțurile Sângelui,
rănindu-i Genele cu noi Orizonturi,
pe care le-am fript,
spre a ne hrăni cu Trecutul,
unei Lumi,
a Iluziilor Morții,
din care ne clădim,
mereu,
Viața,
unei Frustrări.

31) Străbunii Șansei

S-au prelins,
Clipele Iluziilor Morții,
peste Ridurile plătite de Eternitate,
ca fiind Timpul unei Fericiri,
peste care,
Apusurile Disperării,
ar fi fost alungate,
de Ochii Orizonturilor,
unor Promisiuni,
pe care nu i-ar fi închis niciodată,
Minciuna,
Trupurilor de Vise,
pe care nu le-am fi atins,
la Sărbătoarea Zorilor,
unei Incertitudini,
din care ne-am făcut,
frânghii de Cer,
pe care să le legăm de gâtul Iubirii,
unde să ne spânzutrăm,
odată pentru totdeauna,
Viitorul,
în adâncurile Sângelui Genelor noastre,
pe care nici unul dintre Străbunii Șansei,

nu le-ar fi acceptat vreodată,
ca fiind Adevăr.

32) Căsnicia cu Iluziile Vieții mele

Sevă de iubire,
ruptă din Inima Trecutului,
spală-mi Existența Zâmbetului tău,
cu Iluzia Lanțului Fericirii,
pe care l-am rupt,
rănindu-mi Eternitatea,
ce mi-a dat frâu liber,
Iluziilor Morții,
pe care aș fi vrut să le vând,
la Piața Sufletului,
Iluziei Amintirii tale,
pe nimic,
dar nici unul dintre Destine,
nu a vrut să mi le cumpere,
pentru ți le dărui,
odată cu căsnicia,
Iluziilor Vieții mele,
care ți-ar fi lustruit,
Cimitirul propriilor tale Clipe.

33) Religia Iluziilor Amintirii

Rupe-mi eticheta Deșertăciunii,
până când vei ajunge,
la veneleAdevărului Absolut,
al unei Iubiri,
ce am plâns-o dincolo,
de Iluziile Vieții,
plătind-o cu vârf și îndesat,
Destinului,
pe care nici o școală,
a Dumnezeului acestei Lumi,
n-ar fi vrut să o primească,
atât de mult rău ar fi făcut,
Religiei Iluziilor Amintirii,
al cărei credincios eram,
până dincolo de Eternitatea,
Ochilor tăi,
dacă Bisericile Singurătății,
nu ar fi fărâmițat-o,
în nisipul unei clepsidre a Norocului,
pe care l-au jucat,
Cerurile Ridurilor unui Timp,
la masa festivă,
a Iluziilor Morții.

34) Sicriul Florilor de Gheață

Și aș fi plecat,
din mine însumi,
spre Sicriul,
Florilor de Gheață,
al Iluziei Amintirilor,
din care mi-am sculptat,
statuia unei Iubiri,
pe care și azi,
o țin în Frigiderul Gândurilor,
fiindu-mi teamă să-l deschid,
pentru a nu-mi topi Iluziile Amintirilor,
ce le-am cumpărat atât de scump,
cu Tot,
ce aveam mai important pe Lume:
Eternitatea Clipei,
pe care Nimeni,
n-ar fi vrut,
să ne-o vândă vreodată,
oricât de mult ne-am fi dorit să o regăsim,
în Urmele Pașilor,
pe care Respirația,
unui Sărut,
ar fi călcat-o,

pe pragurile Bisericii,
Privirilor noastre.

35) Peste Orizontul Eternității

Trage-mi o Palmă de Destin,
Peste Orizontul Eternității,
care ți-aș fi dăruit-o,
dacă n-am fi fost vânduți pe nimic,
în Piața Iluziilor Morții,
care ne-au legat,
de stâlpul Deșertăciunii,
Iluziilor unor Amintiri,
până când am învățat pe de rost,
ce avem de făcut,
în Lumea Iluziilor Vieții,
care ne plăteau fiecare Clipă Trecătoare,
cu amarul unei noi Zile,
care nu ne mai aparținea,
nouă,
niciodată.

36) Ochii Destinului tău

Ar putea exista,
vreo poveste mai frumoasă,
decât Ochii Destinului tău?,
pe care i-am admirat,
dincolo de Iluziile Morții,
care ne-au dat Întâlnire,
la colțul străzii Iluziei unei Fericiri,
care ne cerea mai mult,
decât am fi muncit,
pentru Iluziile Vieții,
întreaga noastră Existență,
pe care ne-am părăsit-o,
-neavând încotro-,
la stâlpul Infamiei,
pentru a fi cumpărată,
de un alt Destin,
mult mai bogat,
în Moarte,
decât eram noi.

37) Vagabonda

Rupe-mi fruntea Orizontului,
pe Ridurile adânci ale Reproșurilor,
unui Dumnezeu al Iubirii,
ce pare a ne fi scris,
Destinul,
încăierându-se,
cu Furtunile Iluziilor Vieții,
pe care, tocmai,
le salvase de la înec,
Surâsul Întâlnirii noastre,
care vagabonda,
pe căile Iluziei unei Amintiri,
în care ne-am fi dorit să rămânem,
îmbrățișându-ne Iluzia Fericirii,
fără să știm,
sau să reușim,
vreodată,
să o salvăm,
din brațele indiferente,
ale Iluziilor Morții.

38) La Obiecte Pierdute

Verighetă de jar,
a Zâmbetului unui Timp,
dat în căutare și acum,
la Obiecte Pierdute,
ne arzi Divinitatea,
Norilor din noi,
pentru a umbri Fericirea,
cu răcoarea Eternității tale,
izvorâtă din Zorii Sfinților,
pe care i-am uitat,
în ceașca însingurată de cafea,
atât de roasă de cioburile Gândurilor,
încât și acum,
ne mai taie,
Sângele Amintirilor,
în două părți egale,
care s-ar fi dorit,
a rămâne pentru Veșnicie,
Sufletul,
Nemuririi.

39) Mult mai bogate

Unde aș reuși să regăsesc,
dalta Eternității,
prin care ne-am sculptat Statuile Viselor,
în fața cărora ne întâlneam mereu,
Menirea,
fără să întârziem niciodată,
la ora de Iluzie a Fericirii,
până când,
printr-o suflare de Destin,
ne-am pierdut,
monedele Iluziilor unor Amintiri,
care s-ar fi dorit Eterne,
prin buzunarele Vieților noastre,
în care,
oricum bătea Vântul Deșertăciunii,
pe care-l strângeam fără să vrem,
crezând,
că vom reuși să cumpărăm,
cu toate Furtunile Sentimentelor lui,
cel puțin,
un sărut al Eternității,
care ne-a fost furat,
de Iluziile Morții,
mult mai bogate,
decât toate Speranțele noastre,
la un loc,

pe care le-am pierdut la masa Tăcerilor,
la care se ospăta,
Sângele Strămoșilor noștri,
pentru Totdeauna.

40) Clipa Iluziilor Morții

Înveșmântat,
în Cerul Destinului tău,
încerc să prind Orizontul Eternității,
pe fruntea Viitorului,
din care mi-am făurit,
scutul de a merge mai departe,
pe aripile Privirii,
pe care mi-ai încrustat-o,
cu tăișul cuțitului Inimii,
în sângele Amintirii,
care va curge mereu,
peste Clipa Iluziilor Morții,
prin care am cunoscut,
frumusețea Visului,
de a nu înțelege vreodată,
Sensul Iubirii,
pe care ți-o port.

41) Pentru un singur Sărut

Zorii de cremene,
încă mai scot scântei de Vise,
din Noaptea Surâsului,
în care ne-am pierdut,
Identitatea,
Iluziilor Vieții,
peste care am sărit,
înecându-ne în Iluzia Amintirii,
Pașilor ,
pe care nu-i mai făcea nici o Lacrimă,
în Cimitirul unor Promisiuni,
din care ne-am hrănit,
cu roua Iluziilor Morții,
până când,
am uitat,
odată pentru totdeauna,
cât de disperați eram,
pentru un singur Sărut,
al Iubirii.

42) Șanțuri și Gânduri

Ne-am născut,
pentru a săpa,
Șanțuri de Regrete,
în care să ne îngropăm,
gardurile Privirilor,
care se luptă,
în tranșeele unor Destine,
pentru a cuceri,
Cetatea Desăvârșirii,
ce pare asediată,
de mai bine de o Eternitate,
în carnea sângerândă,
a unui Apus al Sărutului,
în care ne-am pierdut,
virginitatea Iluziei Amintirii,
până când am căzut,
în brațele Cimitirului,
de Idei Preconcepute,
al Iluziilor Morții,
cărora am fost vânduți,
de către Destin,
încă înainte de a ne întâlni,
sub bolta unui Orizont al Vieții.

43) Luați de curentul năprasnic

Urme de țărmuri ale Privirilor pierdute,
încă mai străjuiesc,
Ridurile fluviilor Iluziilor de Amintiri,
ce-au curs,
printre stâncile ascuțite ale Întrebărilor,
care le-au tăiat elanul de a mai înfrunta,
cascadele unui timp sfidător și neiertător,
în care am căzut,
luați de curentul năprasnic,
al Iluziilor Fericirii,
din care am fi încercat undeva-cândva,
să ne zidim o casă,
a Eternității,
care a fost luată de apele Clipelor,
îndatorate Iluziilor Morții,
de îndată ce am privit în Ochii Lumii,
unde ni se îneca Viitorul,
prins între smârcurile Deșertăciunii,
unei Lacrimi,
pe care nici propriul ei Destin,
nu mai avea să o înțeleagă,
ca fiind,
Iubire.

44) La nasturii cămășii

Câte garduri împletim,
în părul Eternității,
pe care ar trebui să o purtăm,
la nasturii cămășii,
fiecărei Speranțe?,
din care ne făurim scut,
împotriva Iluziilor Morții,
pe care le lustruim fără să vrem,
până când devin Oglinda,
 Sufletului unei Uitări,
în care ne privim fără să vrem,
chipul Deșertăciunii,
care ar fi trebuit să devină,
Iubire,
undeva – cândva,
într-o Existență a Nimănui.

45) Timp indiferent

Câte Urme ți-am cules,
în coșul Iluziei Amintirii,
nu știe nici Eternitatea,
pe care am ucis-o,
despărțindu-ne de noi înșine,
pe fruntea Rătăcirii,
în Ridurile căreia ne-am înecat,
Trecutul,
fără ca să-l mai putem salva vreodată,
în Lacrima unei Iubiri,
care și acum,
se scurge nepăsătoare,
prin venele neiertătoare,
ale Timpului indiferent.

46) Țărâna Inimii

Replici tăioase,
se luptă pe viață și moarte,
cu Destinul,
vândut Iluziilor Morții,
din care ne hrănim,
Iubirea,
unei Zile păcătoase,
care a ocolit Bisericile Viselor,
pentru a-și zidi în locul lor,
Privirea rece și indiferentă,
a Uitării,
pe care nici Timpul nu a mai înțeles-o,
la despărțirea de Iluzia Amintirii,
pe care am părăsit-o,
fără să ne dăm seama,
cât de mult am fi reușit să-L înțelegem,
pe Dumnezeul Iluziei Fericirii noastre,
chiar dacă se afla,
în Privirile pe care le-am pierdut,
atunci când s-au prăbușit,
în Țărâna Inimii,
unor Îndoieli,
ale Rătăcirilor noastre.

47) În așteptarea Focului Sacru

Bulgări de Vise,
cad peste Orizonturile,
apuse,
ale Amintirilor,
din care ne-am sculptat,
statuile unor Clipe,
reci și impersonale,
pe care nici o respirație a Iluziilor Morții,
oricât de fierbinte,
nu ar mai reuși,
să le încălzească îndeajuns,
Viitorul,
prăbușit în haosul ghețurilor,
unde se povestește,
că s-ar fi congelat,
trupul Iubirii,
în așteptarea Focului Sacru,
pe care l-am stins,
de teamă să nu ne ardem Iluzia Fericirii,
crezând în Destinul,
pe care l-am urmat,
până pe fața rece a Morții,
fără să ne întrebăm vreodată,

dacă ar fi meritat,
acest lucru.

48) Destine lovite

Zei decăzuți,
din drepturile Bisericilor Iluziilor Vieții,
stau prin cârciumile Timpurilor,
fără să mai reușească vreodată,
să se trezească din beția,
Iluziilor Morții,
din care și-au făurit,
armurile Deșertăciunilor necesare,
pentru a-și înfrunta,
Destinele lovite,
de Adevărul unei Iluzii a Fericirii,
pe care Lumea,
îl consideră a fi Viitorul,
Iubirii.

49) De gâtul Norocului

Zaruri ale Clipei Amintirii,
mutilate de Zilele perdante,
ale Așteptării,
unor numere câștigătoare,
care au fost ucise de ruleta stricată,
a Adevărului Absolut,
al unei Iubiri,
ce pare,
că nu mai reușise să învie,
de o Eternitate,
devenind piatra de moară a Destinului,
care s-a aruncat,
legată de gâtul Norocului,
în apele învolburate ale Iluziilor Vieții,
crezând că va reuși să învingă,
Moartea,
de noi înșine,
cei rămași pe drumurile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Morții.

50) Cale prăfuită

Carnavaluri secate,
de roua unei Lumi,
în descompunere accentuată,
pe podelele sălilor de joc,
ale unui Cazionu al Deșertăciunii,
unde câștigă de fiecare dată,
Iluziile Morții,
atât de bogate în suferințe,
încât nici o Viață,
nu le poate sta,
în calea prăfuită a Compromisurilor,
cu Destinul,
Iluziilor Fericirii.

51) Iubire tatuată

Ziduri reci și pline de mucegaiul,
Iluziei unei Amintiri,
care a crescut indiferentă,
în puțina țărână,
scursă din peretele scorojit,
al Sufletului,
care încă caută orbecăind,
printre Iluziile Morții,
Iubirea,
tatuată cu Gratiile,
unor graffiti,
pe Lacrimile care ne despart,
de Iluzia Fericirii.

52) Inimă irosită

Câte stele,
să fi băut Dumnezeu,
încât beția Iubirii,
a devenit atât de mare,
încât întreaga Lume,
s-a înecat în Viitorul,
pe care-l considera,
că ar ascunde-o de Iluziile Morții,
în care ne-am rătăcit,
pentru a săruta Privirile Orizontului,
din Ochii de Furtună,
ai Oceanelor de Sânge,
pe care încă mai navigăm,
în derivă,
către un Necunoscut,
cuprins de Eternitatea Amintirii,
din Inima irosită,
Existenței,
Iluziilor unor Fericiri.

53) Ard

Zile de fum,
ard pe rugurile pline,
de jarul Sentimentelor,
ce-abia mai pâlpâie,
sub cenușa Lacrimilor,
care au ascuns,
undeva-cândva,
un întreg Ocean de Vise,
pe care navigau,
cele mai impunătoare corăbii,
ale Iluziei Fericirii,
cu velele Remușcărilor rănite,
în vântul fierbinte al Adevărului,
pentru a sfârși,
arse de Focul Sacru al Iluziilor Morții,
aprinse de Orizonturile Viitorului,
într-atât,
încât,
nici un Cuvânt nu mai era îndeajuns de ușor,
spre a pluti pe cerul de plumb,
al sufletelor noastre,
care încă,
ard de vii,

în cuptorul,
Iluziilor unor Amintiri.

54) Un nou testament

De câte ori,
ceasurile Eternității,
bat Clipele sfioase,
ale Iluziilor Vieții,
care nu vor să devină Eternitate?,
între ramele icoanelor,
unor Sentimente,
prinse de cuiele ruginite ale Norocului,
pe zidurile reci și umede,
ale unor biserici,
vândute Uitării,
prin care Sfinții Iluziei Amintirilor,
își duc traiul,
straniu și rigid,
de călugări care postesc într-una,
după,
Ochii tăi,
pentru care Dumnezeu,
ar fi trebuit să scrie,
un nou testament,
al Iubirii.

55) Ochii pierduți

Lanțuri de Iubiri ruginite,
încă mai leagă,
podurile palmelor unor Ceruri,
uitate de propriile lor suflete,
care au plouat,
peste țărâna unor Întâmplări,
pălmuindu-le cu Apa Vieții,
unor Iluzii ale Morții,
din care au înfrunzit,
Cimitirele de Promisiuni,
care s-au căsătorit cu Existența,
dând naștere,
Societății de Consum a Viselor Deșarte,
pe care nici un calendar,
al Iluziilor Fericirii,
nu o mai amintește,
în dreptul vreunei Zile,
a Cuvântului sfințit,
să nască Adevărul Absolut,
din Ochii pierduți,
ai Timpului rătăcit,
din noi înșine.

56) În debaraua unui Viitor

Câte felii de țărână,
mai rămân din Promisiunile noastre,
făurite de Cerul Privirilor,
al cărui Suflet,
nu poate fi întrupat niciodată,
în Sângele Apusurilor,
atât de singure și de reci,
încât ard și acum,
dăruindu-ne florile de gheață,
ale Iluziilor Amintirii,
pe care nu speram,
să le așezăm vreodată,
în vaza Destinului nostru,
prăfuit și aruncat,
în debaraua unui Viitor,
al Nimănui.

57) Cimitirul Destinului

Sicrie de Lacrimi,
așteaptă tăcute și resemnate,
coroanele de plumb topit,
ale Iluziilor unor Amintiri,
odată cu Neputința,
de a mai învia vreodată,
din Cimitirul Destinului,
care ne-a dăruit Despărțirea,
de noi înșine,
oferindu-ne o Lume,
pe care nici o Stea a Iubirii,
nu și-ar dori să cadă,
de teamă să nu rănească,
Cerul singur și trist,
al Iluziilor Fericirii.

58) Clipă goală și veștejită

Suntem,
un zbor al Vremurilor,
ce par părăsite,
de Timpul indiferent,
dar care ne cântărește cu precizie,
fiecare Amintire de plumb,
care cade greu și apăsător,
peste Zilele unor Aripi,
căzute din Cerurile Sufletelor,
decăzute,
până și din drepturile,
Iluziilor Fericirii,
tocmai în brațele,
Cimitirelor de Așteptări,
ale unei Învieri,
de Clipă goală și veștejită,
care nu ne va mai trece niciodată,
pragul,
unei Întâlniri.

59) Visând la Lumea de Apoi

De ce a făurit Dumnezeu,
o Lume a Gardurilor,
unde gratiile Cuvintelor de plumb,
devin Iluzie a unei Amintiri,
grele și apăsătoare,
care ne strivește,
Sufletul Viitorului,
răstignit pe rugul unor Vremuri,
care nu cred,
în Focul Sacru al Iluziilor Fericirii ,
unei Clipe,
din care ne-am fi sculptat chipul,
unei case neîngrădite de nici un Cimitir,
al Iluziilor Morții,
pe care Sângele Apusurilor din noi,
încă le mai spală,
visând,
la Lumea de Apoi.

60) Singură și plină de singurătate

Poduri de gheață,
rup Lacrimile Zilei,
în felii de Soare rece și nemilos,
care ne topește Eternitatea,
transformând-o în nori ai Despărțirii,
ce vor inunda cu ploile Timpului lor,
viitoarele Iluzii de Amintiri,
care se vor sinucide,
legate de gardurile meschine ale Uitării,
din care ne vom clădi,
respirația Anilor grei și indiferenți,
ai unei Tristeți,
pe care nici o Lume,
nu o va înțelege vreodată,
nici chiar atunci,
când ne va lumina palid,
trupurile Iluziilor Fericirii,
transformate acum,
într-o singură,
și plină de singurătate,
Stea Căzătoare,
care ne-a botezat pentru veșnicie,
Soarta.

61) Gheață amară

Lame de Vise,
sfredelesc trupurile ciopârțite ale Zilelor,
înecate-n Stelele alcoolice,
ale unui Univers,
unde Dumnezeul Iubirii,
doarme mort de beat,
pe sub mesele Galaxiilor de Speranțe,
care nu se mai vând pe nimic,
Iluziilor Morții,
ce devin din ce în ce mai veninoase,
cu propriile Cimitire,
din Sentimentele Dragostei noastre,
rece și nepăsătoare,
cu urmele Despărțirilor,
pe care le vor acoperi,
cu Gheața Amară,
a Uitării,
din Pomul unei Cunoașteri,
pe care nici o Iluzie a Vieții,
nu și-ar dori-o vreodată.

62) A cărui Zile oarbe

Spune-mi,
câte Iluzii de Amintiri,
își otrăvesc Eternitățile?,
pentru pașii tăi,
care-mi calcă nonșalanți,
Visele transformate,
în morminte ale Adevărurilor,
în care nici o Minciună a Privirii,
nu mai poate să creadă,
atât de gârbovit ne-a devenit Viitorul,
pe care undeva-cândva,
l-am fi vopsit în culorile Veșniciei,
din care nu am fi plecat niciodată,
pe căile rupte și mototolite,
ale Calendarului Iluziilor Fericirii,
a cărui Zile oarbe,
nici măcar nu-și mai pot citi,
numărul datei,
pe care o reprezintă,
care să le descompună,
în luni și ani și secole,
al unui Timp,
care nu va mai fi niciodată,

al nostru.

63) Singur și nerecunoscător

Regretele buchetelor florilor de gheață,
ne otrăvesc ferestrele Sufletelor,
și acum,
după ce ne-a murit,
întreaga Eternitate a Clipei,
pe care am ucis-o,
la stâlpul Infamiei,
aruncând cu pietrele Indiferenței,
scoase din râul unor Iluzii ale Vieții,
în care nu mai credeam,
dorindu-ne cu ardoare,
Iluziile Morții,
în care speram să ne putem adăposti,
Iubirea,
ce tocmai ne ardea pe rugul Pasiunii,
până când,
întreaga țărână din Cuvintele noastre,
s-a descompus,
rămânând doar Adevărul Absolut,
singur și nerecunoscător,
unor Iluzii ale Fericirii.

64) Zorii Viselor împlinite

Și dacă nu m-aș acoperi,
cu Cerul Inimii tale,
ce orologiu al Destinului,
mi-ar mai bătea ora exactă,
a Iluziilor Fericirii?,
amintindu-mi că trebuie să mă trezesc,
în Zorii Viselor împlinite,
din care ne-am sculptat,
întreaga Apă a Vieții,
pentru a ne aprinde Focul Sacru,
al Stelelor,
pe care ți le-am așezat,
în părul Zilelor,
și din ale cărui vâlvătăi,
ard și acum Iluziile Vieții,
în vatra,
Gândurilor noastre,
la care,
ne gătim din când în când,
împreună,
hrana Iluziilor Morții.

65) Cărămizi de Biserici

O Șansă este o Stea,
a cărei cădere,
se lovește năprasnic,
de tâmplele unui Destin,
al Nimănui,
din care Dumnezeu,
ar fi intenționat,
să-și confecționeze,
cărămizi de Biserici,
ale Iluziilor Vieții,
pe care să le așeze,
cu mare băgare de seamă,
prin Cimitirele Cuvintelor din noi,
care ne-ar fi devenit,
un alt Testament,
al Iluziilor Morții.

66) Stelele Destinelor noastre

Când Cerul va începe,
să-și scormonească Orizonturile,
cu unghiile Nesfârșirii,
până când va țâșni Sângele Apusurilor,
fermecate de Lumea,
săgeților din Cuvintele Iubirii,
pe care le-a găsit,
rătăcite la picioarele,
Libertății Iluziilor Morții,
atunci vor izvorî,
Lacrimile unui alt Testament,
dedicat unei Iubiri,
pe care Eternitatea,
le-o poartă Stelelor,
Destinelor noastre.

67) Căni de Vise din care să bem

Va reuși vreodată,
Inima Cerului din Ochii tăi,
să bată Norii simțămintelor,
într-atât de tare,
încât praful stelar din Sângele Iubirii,
să se ridice,
în slăvile Necuprinsului,
din care să ne sculptăm,
sensul propriei Existențe,
ce pare pierdută,
în labirinturile unor Iluzii ale Morții,
pe care încercăm să le traversăm,
făurindu-ne,
din țărâna trupurilor,
unor Lacrimi,
frământate pe roțile olarilor,
unor Sentimente,
Căni de Vise,
din care să bem însetați de Iubire,
Apa Eternității.

68) Sângele Testamentelor

Farmece,
prinse-n chingile Destinelor,
stau încremenite-n așteptarea,
noilor Iluzii ale Vieții,
pe care să le gătească,
la prânzul copios al Suferinței,
aflată din belșug,
pe ogoarele Iluziilor Morții,
acestei Lumi,
scăldate-n Sângele Testamentelor,
ce nu vor folosi decât Cimitirelor,
Pașilor desculți,
pe care i-am purtat în spinarea,
Cerului Sufletelor,
lăsate moștenire de un Dumnezeu,
al unei Stele,
care și azi pare a străluci,
pentru Ochii Nimănui.

69) Încă de Dinainte de Lume

Roți de Zile,
ce par a nu se mai învârti niciodată,
la Carul Mare al Stelelor,
Destinului nostru,
înecat în strălucirea unei galaxii,
pe care Durerea,
a descoperit-o,
încă de pe Vremurile,
de Dinainte de Lume,
când nici unul dintre noi,
nu eram nici măcar,
o fărâmă blestemată de Timp,
și însetată de Bisericile,
pe care Blasfemia le numește,
Iubire,
stau înțepenite-n,
Iluziile Morții,
Speranțelor,
de a primi în dar,
câte un Cimitir de Gânduri,
împachetat în dricurile negre,
ale Uitării,
care-și sapă necontenit,

cavourile reci,
ale Privirilor,
în Sufletele,
născute,
pentru Deșertăciune.

70) Un Sens al Nemuririi

Rănește-mi tâmplele Eternității,
pe care o respiră Steaua Norocului nostru,
dacă crezi că doar astfel,
vei reuși,
să ne părăsim Despărțirea,
de noi înșine,
care ne leagă,
de o Clipă rece și meschină,
a clovnilor unor Iubiri,
pe care nici un Adevăr,
pare a nu-i înțelege vreodată,
la colțul străzii,
Îndoielilor,
unde devin meschini,
când împart cu frenezie,
noi Zile goale,
din care speră,
să ne făurim,
un Sens al Nemuririi,
în care credeam,
undeva-cândva.

71) Atât de rar

Atunci când Lacrimile plâng,
atât de rar,
în brațele Cerului Secetei,
din venele Amintirilor,
pe care nici un Prezent,
nu le mai vor,
ca monedă de schimb a Iluziilor Morții,
am să te caut,
printre morminte de Vise,
până când am să găsesc Inima Stelei,
care a bătut,
undeva-cândva,
și pentru Eternitatea Iubirii noastre,
despre care mi-ar fi povestit Deșertăciunea,
că ar fi curs pe fluviile Ridurilor,
ce au inundat cu Durere,
masa îmbelșugată a unui Dumnezeu,
al Nimănui,
care ar fi părintele unei Creații,
răvășite de Absurdul,
din care am fost obligați,
să ne clădim Destinele,
Nimănui.

72) Gustul propriului Timp

Coșuri de Speranțe,
risipite pe Căile Deșertăciunilor,
își despletesc pletele nuielelor,
care-au devenit,
numerele sacre ale unor Zile,
pe care nici o salcie a Iubirii,
oricât de aplecată ar fi,
peste lacurile de sudoare ale Amintirilor,
nu mai poate număra,
valurile ramurilor căzute,
în Apa Iluziilor Vieții,
care ne spală trunchiurile Privirilor,
crescute într-o Clipă,
pe care nici o Lacrimă,
n-ar mai putea-o părăsi,
oricât de amar i-ar fi Gustul,
propriului Timp.

73) Pe aripile frânte

Regrete târzii,
se pierd,
în Noaptea Remușcărilor,
lovite de Cerul pustiu,
al Sentimentului,
pierdut,
pe aripile frânte,
ale unei Adrese șterse,
din cartea de telefoane,
ale unor Numere,
pentru care totul era banal și concret,
plătind facturile Pasiunilor,
cu șervețelele murdare de rujul Apusurilor,
pe care am văzut pentru ultima oară,
formele Urmelor Sărutului tău,
înlăcrimat,
care-mi ploua,
peste fața de masă,
a Inimii,
pierdute-n bucatele alese,
ale unui Viitor,
rece și gol,
pe care nu-l chemase Nimeni,

la Întâlnirea noastră,
cu Trecutul.

74) Cele Lumești

Câtă ceartă ne-au vândut,
Regretele Valurilor?,
care ne loveau țărmurile Simțămintelor,
cu Nesfârșirea Oceanului de Pasiuni,
pe care am fi vrut să navigăm,
fără a ajunge vreodată,
într-un port al Concluziilor,
din care să realizăm,
câte Răsărituri de Sentimente,
am parcurs,
în drumul nostru,
către un Cer al Infinitului,
de care nu eram conștienți,
că ne putea arde,
cu strălucirea Adevărului Absolut,
pe care n-am fi reușit să-l înțelegem niciodată,
oricât de mult ne-ar fi iubit,
Dumnezeul său,
care ne propovăduia Testamentul Despărțirii,
de Cele Lumești,
cărora noi eram convinși,
că le insuflam,
Lumina Divină a Iubirii.

75) Deșertăciune Absolută

Valuri desprinse,
din strălucirea unui Dumnezeu,
al Ființei,
pe care nu a înțeles-o niciodată,
făurindu-i,
 Gratiile Păcatului Originar,
prin care să se certifice,
că suferințele,
 sunt o necesitate și nu o greșeală,
atunci când străjuiesc cu măiestrie,
straiele preoțești,
 ale unui Adevăr Oarecare,
spus din ce în ce mai șoptit,
pe la porțile ruginite,
 ale Deșertăciunii Absolute.

76) Toate Valurile

Cât suflet să fi pus,
Divinitatea Străinului din noi,
în Stânca Destinului,
încât a reușit,
să-i înfrunte toate Valurile,
care ar fi sfărâmat-o,
de țărmurile Deșertăciunii,
spărgându-i clepsidra Iubirii,
în cioburi de Sentimente,
în care să ne tăiem venele Viselor,
până la ultima picătură de sânge,
al unor Zori,
în care să ne scăldăm,
înecându-ne,
Nemurirea,
ce ar fi adus o nouă Zi,
care nu ne mai aparținea.

77) Nesăbuință

Vremuri veștejite,
cad din pomul Destinului,
pentru a fi culese de Neantul,
pierdut prin Bisericile Viselor,
la care ne-am rugat,
Iluziilor Morții,
ca să poată fi fericite,
în Lumea de Apoi,
a Nesăbuinței,
din care ne-am împletit Icoanele Cimitirelor,
la care ne închinăm Timpul,
spre a fi îndeajuns de umilit,
înaintea altarelor de Pași grei și nehotărâți,
ai unor Religii,
pe care doar Sinucigașii,
le mai pot înțelege.

78) Un Nesfârșit al Iubirii

Aripi de promisiuni,
ard Simțămintele,
Lumii,
unor Priviri,
care au căzut,
în adâncurile Infernului,
din noi înșine,
lovindu-ne cu greutatea lor de plumb topit,
ale unor Întrebări,
pe care nu a reușit Nimeni până acum,
să le elibereze,
de Iluziile Morții,
de care sunt legate,
cu flăcările unor Iubiri imposibile,
născute din Eternitatea unui Univers,
pentru care și o singură Clipă,
înseamnă un Nesfârșit,
al Iubirii.

79) Coroane de Învingători

Statui de Zei,
sparte,
pe cimentul inert al Remușcărilor,
din care ne-am clădit,
coroanele de Învingători,
ale unor Eșecuri,
pentru care Religiile s-au luptat,
până la ultima fărâmă de Incertitudine,
arzând pe rugul Adevărului Absolut,
Ochii vrăjiți ai Cerului Sufletelor,
care ne-au fost date de către Destin,
a fi Simțăminte,
din care să ne clădim,
propriile Istorii,
ale căror cărămizi de Sentimente,
să le așezăm la soclurile catedralelor,
Iubirii.